SELECTIE DEEL 2 – Vrije opdracht – BRON voor A (acteren)

Het verhaal van Pygmalion, uit de Metamorphosen van Ovidius:

maakte van hen de eerste vrouwen die hun lichaamsschoon
verkochten. Toen hun schaamte was vergaan en ieder blozen
verstard was, zijn zij zonder veel verschil verhard tot steen.'

De beeldhouwer Pygmalion wordt verliefd op een ivoren beeld, dat daarna in een levend meisje verandert.

'Omdat Pygmalion die vrouwen jarenlang in zonde
had zien verkeren en een afkeer voelde van het kwaad
dat de natuur zo ruimschoots in de vrouwenziel gelegd heeft,
bleef hij steeds vrijgezel en vrouwloos en zijn bed was eenzaam.
Maar ondertussen maakt hij wel met schitterend vakmanschap
een wit-ivoren beeld, geeft het een schoonheid die geen vrouw
van huis uit ooit bezit en wordt verliefd op eigen werkstuk.
Het lijkt een echte jonge vrouw, je zou geloven dat
zij leeft en, als fatsoen dat toestond, graag bemind wil worden
—zozeer gaat kunst in eigen kunde schuil. Pygmalion
bewondert haar, hij brandt van hartstocht voor dit namaaklichaam.
Steeds voelt hij met zijn vingers aan het beeld, of het ivoor
of lichaam is en maakt zich wijs, dat dit toch geen ivoor is...
Hij kust haar, proeft haar kussen—denkt hij—, spreekt tot haar en houdt
haar in zijn armen, voelt zijn vingers in haar lichaam drukken
en is zelfs bang voor blauwe plekken waar hij haar omarmt.
Hij vleit haar met verliefde woorden, geeft cadeautjes waar
meisjes verzot op zijn: schelpen of stenen, gladgevormd,
tamme parkietjes, bloemenkransen met wel duizend kleuren,
lelies, geverfde knikkers, barnsteenkralen—tranen van
de Heliadenbomen—, daarna tooit hij haar met kleren,
doet ringen aan haar vingers, lange snoeren om haar hals,
haar oren krijgen lichte parelhangers, ook haar borsten
zijn rijk behangen. Alles siert haar, ook al is zij mooi
zonder dat al. Hij legt haar op een roodgespreide divan,
noemt haar zijn bedvriendin en doet haar zachtjes met haar hals
in veren kussens leunen, denkend dat zij dat kan voelen!
Het feest van Venus, overal op Cyprus hoogtijdag,
was aangebroken. Jonge koeien met vergulde horens

vielen ten offer aan de slagen in hun blanke nek
en wierook geurde op. Pygmalion bleef na het offer
bij 't altaar staan en sprak een stille wens: "O goden, als
u alles geven kunt, geef mij een vrouw..."—hij had de moed niet
"die van ivoor" te zeggen, wel "die lijkt op mijn ivoren..."
De gouden Venus, zelf aanwezig bij haar feest, begreep
wat deze wens beduidde: driemaal schoot de vlam hoog op
en blies een vuurtong in de lucht, ten teken van genade.
Zodra hij thuiskomt, haast hij zich naar zijn geliefde beeld,
nestelt zich naast haar, kust haar mond. Zij lijkt erdoor te smelten,
hij kust haar weer, raakt met een vingertop haar borsten aan:
het aangeraakt ivoor wordt week, de kilte lijkt verdwenen,
het voegt zich naar zijn druk, is soepel, zoals bijenwas
van de Hymettus zacht wordt door de zon en zich laat drukken
tot vele vormen en juist door het kneden kneedbaar wordt.
Terwijl hij eerst verbijsterd nog geen vreugde toelaat, bang voor
bedrog, streelt hij verliefd steeds weer, steeds meer dat lieve beeld
en streelt een vrouw: zijn tasten doet haar bloed veel sneller stromen!
Dan spreekt Pygmalion, de held van Paphos, woorden uit
waarmee hij Venus dankt, diep uit zijn hart, en drukt zijn lippen
op lippen die niet meer onecht zijn en het meisje heeft
zijn kus gevoeld, begint te gloeien, slaat haar ogen schuchter
naar 't daglicht op en kijkt op dat moment haar minnaar aan.
Het huwelijk, eerst door Venus voorbereid, ontving haar zegen:
negenmaal had de maan haar sikkel tot een schijf gevuld,
toen Paphos werd geboren, en het eiland draagt die naam nog.'[1]

Myrrha wordt verliefd op haar vader; door hem verjaagd zal zij in een myrrheboom veranderen.

'Ook Paphos bracht een zoon voort, Cinyras; die zich gezegend
had mogen noemen, als hij maar geen dochter had gehad.
Nu ga ik[2] slechte dingen zingen. Meisjes, weg van hier!

1 Paphia is een andere naam voor Cyprus, waarop ook de stad Paphos lag.
2 Orpheus, de Thraciër, zingt: hij doelt dus op zichzelf en zijn land.

SELECTIE DEEL 2 – Vrije opdracht – BRON voor P (performen)

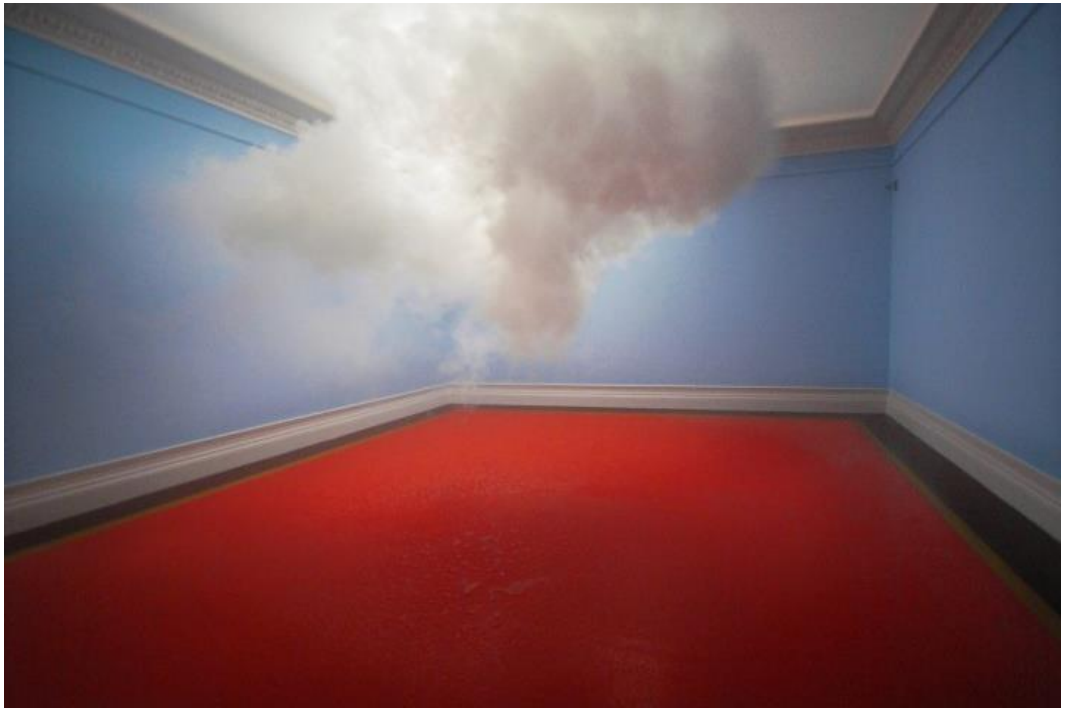

bron P (berndnout smilde)

SELECTIE DEEL 2 – Vrije opdracht – BRON voor R (regie)

‘ Wij zijn als boomstammen in de sneeuw ‘ (Franz Kafka)

Uit :

De bomen

Bomen in de sneeuw zijn wij,
schijnbaar rusten ze vlak op de grond,
met één vinger schuif je ze opzij –
Nee, dat kun je niet, zo hecht
verbonden als ze zijn,
maar kijk goed, ook dat is schijn.

Franz Kafka